NORAKSTS
Lieta Nr.A42746309
Lietvedības Nr.A3134-10/12

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2010.gada 27.oktobrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnesis Dz.Melbārdis,

piedaloties Sūdzības iesniedzējam *V.V.*,

2010.gada 6.oktobrī Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu Nr.A42746309 par *V.V.* (personas kods */personas kods/*) saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[10] panta piektās daļas 8.punkta.

Aprakstošā daļa

[1] 2009.gada 8.aprīlī Administratīvajā rajona tiesā saņemta pie administratīvās atbildības sauktās personas – *V.V.* (turpmāk – Sūdzības iesniedzējs) sūdzība par Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes (turpmāk – Policija) priekšnieka vietnieka 2009.gada 23.marta lēmuma Nr.D57/1-25/14 „Par *V.V.* iesniegumu" (turpmāk – Lēmums) atcelšanu, ar kuru atstāts negrozīts Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes inspektora 2009.gada 12.februāra Administratīvā pārkāpuma protokols – lēmums Nr. D57 107253349 (turpmāk atkarībā no konteksta – Sākotnējais lēmums vai Protokols) par Sūdzības iesniedzēja saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk tekstā – LAPK) 149.[10] panta piektās daļas 8.punkta.

Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneša 2009.gada 15.aprīļa lēmumu Sūdzības iesniedzēja sūdzība pieņemta un ierosināta tiesvedība administratīvā pārkāpuma lietā ar Nr.A42746309.

[2] No lietas materiāliem izriet, ka 2009.gada 12.februārī Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes inspektors *V.G.* konstatēja, ka transportlīdzekļa vadītājs, kurš neatradās pārkāpuma izdarīšanas vietā, bija novietojis stāvēšanai transportlīdzekli Mazda, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, Rīgā, pie */adrese/*, līdz ar to pārkāpjot Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk arī – Ceļu satiksmes noteikumi vai CSN) 135.6. punkta prasības.

Par minēto pārkāpumu Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes inspektors *V.G.* sastādīja Administratīvā pārkāpuma protokolu – paziņojumu D57 107157681 un uzņēma fotogrāfijas.

Atbildība par minēto Sūdzības iesniedzēja pārkāpumu paredzēta LAPK 149.[10] panta piektās daļas 8.punktā.

Pārkāpuma vietā Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes inspektors piemēroja Sūdzības iesniedzējam naudas sodu Ls 30 apmērā.

[3] 2009.gada 26.februārī Policijā saņemts Sūdzības iesniedzēja iesniegums par Sākotnējā lēmuma atcelšanu.

[4] Izskatot Sūdzības iesniedzēja apstrīdēšanas iesniegumu, Policijas priekšnieka vietnieks 2009.gada 23.martā pieņēma lēmumu Nr.D57/1-25/14, ar kuru nolēma atstāt negrozītu Sākotnējo lēmumu par Sūdzības iesniedzēja saukšanu pie administratīvās

atbildības pēc LAPK 149.[10] piektās daļas 8.punkta. Lēmums pamatots ar šādiem argumentiem:

[4.1] Lietā vispusīgi, pilnīgi un objektīvi tika izpētīti lietas apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā, jo tika konstatēts administratīvā pārkāpuma fakts. Pārkāpuma faktu pierāda gan Protokols, gan pārkāpuma vietā un brīdī uzņemtās fotogrāfijas, kurās redzams, ka transportlīdzeklis ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/* stāv tuvāk par 5 metriem pirms šķērsojamās brauktuves.

Ceļu satiksmes noteikumu 135.6.punktā ir noteikts, ka aizliegts apstāties un stāvēt brauktuvju krustošanās vietās un tuvāk par 5m no šķērsojamās brauktuves malas, izņemot apstāšanos un stāvēšanu pretim sānceļam trīsvirzienu krustojumā, kur ir nepārtraukta 920.un 921.ceļa apzīmējuma līnija vai sadalošā josla. Tādējādi lietā ir vispusīgi, pilnīgi un objektīvi noskaidrots, ka ir izdarīts CSN 135.6. punkta pārkāpums, par ko ir paredzēta atbildība pēc LAPK 149.[10] panta piektās daļas 8.punkta.

[4.2] Par LAPK 149.[10] panta piektās daļas 8.punkta pārkāpumu ir paredzēts tikai viens soda veids un apmērs – Ls 30. Tas nozīmē to, ka, konstatējot attiecīgo pārkāpumu, iestādei nav nepieciešams vērtēt lietas apstākļus, lai pamatotu konkrēta soda apmēra piemērošanu un pietiek tikai ar pārkāpuma konstatāciju. Tādējādi Policijas darbiniekiem nav pienākums vērtēt piemērojamā soda apmēru un veidu, jo likums nosaka tikai vienu soda veidu un apmēru. Tādējādi, ņemot vērā LAPK nosacījumus, izvērtējot piemērojamā soda apmēra samērīgumu ar izdarītā pārkāpuma raksturu, netiek ņemti vērā atbildību mīkstinošie apstākli, kā arī citi apstākļi, un tiek vērtēts tikai tas, ka ir izdarīts attiecīgs administratīvais pārkāpums, par ko ir paredzēts administratīvais sods Ls 30 apmērā.

[4.3] Lietderības apsvērumi tika izvērtēti, jo tika izvērtēta arī administratīvā akta vajadzība un piemērotība attiecīgā mērķa sasniegšanai, proti, panākt to, lai ceļu satiksmes dalībnieki ievēro automašīnu novietošanas noteikumus.

[4.4] Sākotnējais lēmums ir pamatots ar normatīvo aktu prasībām, to ir pieņēmusi kompetenta amatpersona un ir ievērots proporcionalitātes princips, jo sabiedrības interesēs ir vienveidīgi un precīzi ievērot CSN prasības, kas regulē apstāšanās un stāvēšanas noteikumu ievērošanu.

[5] 2009.gada 8.aprīlī Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā saņemta Sūdzības iesniedzēja sūdzība par Policijas priekšnieka vietnieka 2009.gada 23.marta lēmuma Nr.D57/1-25/14 atcelšanu. Sūdzība pamatota ar turpmāk norādītajiem argumentiem un apsvērumiem.

[5.1] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 10.pantu, privātpersona var paļauties, ka iestādes rīcība ir tiesiska un konsekventa. Policijas rīcība konkrētajā gadījumā nebija tiesiska, jo, sastādot Lēmumu, netika izvērtēti Sūdzības iesniedzēja dokumenti, proti, invalīda stāvvietu izmantošanas karte un invalīda apliecība.

[5.2] Ceļu satiksmes noteikumu 135.6.punktā ir noteikts, ka aizliegts apstāties un stāvēt brauktuvju krustošanās vietās un tuvāk par 5 metriem no šķērsojamās brauktuves malas, izņemot apstāšanos un stāvēšanu pretim sānceļam trīsvirzienu krustojumā, kur ir nepārtraukta 920.un 921.ceļa apzīmējuma līnija vai sadalošā josla. Automašīnu stāvvieta pie nama */adrese/*, Rīgā, ir apmēram 10 metrus plata. Bez tam, stāvvietas centrā bija novietotas automašīnas un invalīdiem paredzētā vieta bija aizņemta.

[5.3] 2010.gada 12.februārī bija ļoti slideni ceļi un trotuāri, taču Sūdzības iesniedzējam nav iespējas pārvietoties pa slideniem ceļiem, jo Sūdzības iesniedzējs ir 1.grupas invalīds un nevar pārvietoties lielos attālumos.

[6] Policija 2009.gada 12.jūnija rakstveida paskaidrojumā uztur Lēmumā minētos argumentus un uzskata, ka Sūdzības iesniedzēja sūdzība nav pamatota un ir noraidāma.

[7] Sūdzības iesniedzējs tiesas sēdē sūdzību uzturēja uz sūdzībā minēto argumentu pamata. Papildus Sūdzības iesniedzējs norādīja, ka atzīst administratīvā pārkāpuma izdarīšanas faktu, tomēr minētais pārkāpums ir izdarīts veselības stāvokļa dēļ un tāpēc, ka

Rīgas pašvaldība nav nodrošinājusi invalīdu stāvvietas, tādējādi Sūdzības iesniedzējs būtu atbrīvojams no administratīvās atbildības.

Tiesa konstatēja, ka uz tiesas sēdi nav ieradies Rīgas pašvaldības policijas pārstāvis. Pavēstes Policijai tika nosūtītas Administratīvā procesa likuma noteiktajā kārtībā. Policija nav informējusi tiesu par neierašanās iemesliem. Tiesa atzīst Policijas pārstāvja neierašanos uz tiesas sēdi par neattaisnotu.

Motīvu daļa

[8] Tiesa, izvērtējot lietas apstākļus, lietā esošos pierādījumus kopsakarā ar procesa dalībnieku lietā iesniegtajiem rakstveida paskaidrojumiem un noklausoties Sūdzības iesniedzēja paskaidrojumus tiesas sēdē, secina, ka sūdzība ir noraidāma.

[9] LAPK 237. pantā ir norādīti lietvedības administratīvo pārkāpumu lietās uzdevumi. Viens no tiem prasa administratīvo pārkāpumu lietas izlemt stingri saskaņā ar likumā noteiktajām normām, proti, no šī uzdevuma izriet prasībā iestādei, kas veic lietvedību administratīvo pārkāpumu lietās stingri ievērot gan likumos noteiktās materiālās tiesību normas, gan stingri vadīties no noteiktajām procesuālajām tiesību normām. Līdz ar to arī tiesai ir pienākums izvērtēt, vai administratīvā pārkāpumā lietvedībā ir ievērotas materiālās un procesuālās tiesību normas, kuras noteic LAPK un citi normatīvie akti.

[10] Pārbaudot pie administratīvās atbildības saukšanas procesuālo priekšnoteikumu ievērošanu, tiesa būtiskus pārkāpumus, kas var būt par pamatu Lēmuma atcelšanai, nekonstatē.

[11] Atbilstoši LAPK 9.panta pirmajai daļai par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība. Tātad, lai personas rīcību LAPK izpratnē atzītu par pārkāpumu, tai ir jābūt prettiesiskai. Savukārt, lai personas rīcību atzītu par prettiesisku, ir jākonstatē, ka persona ir pārkāpusi tiesību normas, par kuru pārkāpumu ir paredzēta administratīvā atbildība saskaņā ar LAPK.

LAPK 239.panta 1.punkts noteic, ka lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā jāizbeidz, ja nav bijis notikuma vai tajā nav administratīvā pārkāpuma sastāva. Līdz ar to tiesa atzīst, ka administratīvo pārkāpumu lietās svarīgi ir konstatēt administratīvā pārkāpuma sastāvu.

Administratīvā pārkāpuma sastāvu veido administratīvā pārkāpuma objekts, objektīvā puse, subjekts un subjektīvā puse. Ja kaut viena no administratīvā pārkāpuma sastāvu veidojošām pazīmēm iztrūkst, atzīstams, ka nodarījumā nav administratīvā pārkāpuma sastāva. Līdz ar to tiesai ir jāpārbauda, vai iestāde, kas piemērojusi administratīvo sodu, ir pareizi konstatējusi administratīvā pārkāpuma sastāvu.

[12] Sūdzības iesniedzējs ir saukts pie administratīvās atbildības par administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{10} piektās daļas 8.punktā.

LAPK 149.^{10}panta piektās daļas 8.punkts noteic, ka par stāvēšanu brauktuvju krustošanās vietā vai tuvāk par 5 m no šķērsojamās brauktuves malas uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam trīsdesmit latu apmērā.

LAPK 149.^{10}panta piektās daļas 8.punktā minētā administratīvā pārkāpuma sastāvu veidojošās pazīmes ir: objekts – ceļu satiksmes drošība, objektīvā puse – stāvēšana ar transportlīdzekli brauktuvju krustošanās vietā vai tuvāk par 5 m no šķērsojamās brauktuves malas, subjekts – transportlīdzekļa vadītājs, kas sasniedzis 14 gadu vecumu un subjektīvā puse – ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīts pārkāpums.

Saskaņā ar Ceļu satiksmes noteikumu 135.6.punktu aizliegts apstāties un stāvēt brauktuvju krustošanās vietā un tuvāk par 5 m no šķērsojamās vai šķērsotās brauktuves malas, izņemot apstāšanos un stāvēšanu pretim sānceļam trīsvirzienu krustojumā, kur ir nepārtraukta 920. vai 921.ceļa apzīmējuma līnija vai sadalošā josla. Šajā apakšpunktā

minētās prasības neattiecas uz vietām, kur uz brauktuves izbrauc no blakusteritorijas (pagalma, stāvvietas, degvielas uzpildes stacijas, uzņēmuma u.tml.).

Atbilstoši Ceļu satiksmes noteikumu 1.24.punktam krustojums ir vieta, kur krustojas, piekļaujas vai atzarojas ceļi vienā līmenī. Krustojums ir norobežots ar iedomātām līnijām, kas savieno brauktuves pretējo malu noapaļojuma sākumu. Šis termins neattiecas uz vietu, kur uz brauktuves izbrauc no blakusteritorijas (pagalma, stāvvietas, degvielas uzpildes stacijas, uzņēmuma u.tml.).

No minētā izriet, lai personu varētu saukt pie administratīvās atbildības par Ceļu satiksmes noteikumu 135.6.punktā minēto pārkāpumu, ir jāpierāda, ka transportlīdzeklis ir novietots stāvēšanai brauktuvju krustošanās vietā vai tuvāk par 5 m no šķērsojamās brauktuves malas.

[13] LAPK 243.pantā norādīts, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esību vai neesību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar administratīvā pārkāpuma vietas apskates protokolu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, citu personu paskaidrojumiem, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

LAPK 244.pants nosaka, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

[14] Lietā faktiski nav strīda par administratīvā pārkāpuma objektu – ceļu satiksmes drošības pārkāpumu.

Lai gan Sūdzības iesniedzējs ir norādījis, ka viņa CSN pārkāpjot novietotais transportlīdzeklis nav apdraudējis ceļu satiksmes drošību, tiesa tam nevar piekrist, jo stāvēšana brauktuvju krustošanās vietā un tuvāk par 5 m no šķērsojamās vai šķērsotās brauktuves malas ir imperatīvi aizliegta ar Ceļu satiksmes noteikumu 135.6.punktā ietverto normu, tādējādi jau tiesību normas pieņēmējs ir izvērtējis attiecīgās situācijas bīstamību un to, ka tā var apdraudēt ceļu satiksmes drošību.

[15] Lietā nav strīda par administratīvā pārkāpuma subjektu, proti, ka Sūdzības iesniedzējs ir bijis transportlīdzekļa Mazda ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/* vadītājs un atbilst LAPK 12. pantā minētajam subjektam.

[16] Lietā faktiski nav strīda arī par pārkāpuma sastāva objektīvo pusi, proti, pats Sūdzības iesniedzējs gan iesniegumā par Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes inspektora 2009.gada 12.februāra Protokola atcelšanu *(lietas 17.lapa),* gan pieteikumā tiesai *(lietas 3.lapa)*, gan no paskaidrojumiem tiesas sēdē *(lietas 30.lapa)*, norāda, ka Policijas inspektora *V.G.* konstatēto pēc būtības neapstrīd. Turklāt, tiesai, izvērtējot 2009.gada 12.februārī *V.G.* sastādīto Protokolu *(lietas 25.lapa)* un pārkāpuma vietā un brīdī tika uzņemtās fotogrāfijas *(lietas 26.lapa)*, nerodas šaubas par to, ka Sūdzības iesniedzējs ir pārkāpis Ceļu satiksmes noteikumu 135.6.punkta prasības. Tādējādi ir konstatēta administratīvā pārkāpuma sastāva objektīvā puse.

[17] Pārbaudot, vai ir konstatējama Sūdzības iesniedzēja vaina iepriekš minētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, tiesa konstatē turpmāk minēto.

[17.1] Sūdzības iesniedzējs sūdzībā tiesai norāda, ka, pieņemot lēmumu, minētie apstākļi nav ņemti vērā, kā arī nav ņemts vērā, ka visas stāvvietas un invalīdu stāvvieta bija aizņemtas, trotuārs bija apledojis un Sūdzības iesniedzējam ir apgrūtināti pārvietoties garākus attālumus.

Arī tiesas sēdē Sūdzības iesniedzējs norādīja, ka formāli ir pārkāpis Ceļu satiksmes noteikumu prasības, taču to ir darījis bezizejas situācijā. Pārkāpuma konstatēšanas laikā Sūdzības iesniedzēja darba vieta bija juridiskajā birojā „*/Nosaukums/*", kurš atradās */adrese/*. Kamēr iebraukšana Vecrīgā tika kontrolēta ar elektronisko viedkaršu palīdzību, transportlīdzekli varēja novietot stāvēšanai atļautā vietā. Kad 2009.gada sākumā atcēla caurlaides un Vecrīgā brīvi varēja iebraukt jebkurš transportlīdzeklis, ap plkst.10.00, kad pieteicējs brauca uz darbu, pie nama */adrese/* vairs nebija nevienas brīvas vieta transportlīdzekļa novietošanai stāvēšanai. Savukārt no lielāka attāluma Sūdzības iesniedzējam ir ļoti grūti pārvietoties it sevišķi ziemas periodā, jo viņš ir invalīds. Ēkas apsargiem varēja palūgt nolikt no rīta pie ēkas barjeru, rezervējot vietu Sūdzības iesniedzēja transportlīdzeklim, taču ap plkst.10.00 jau kāds cits šo barjeru bija nocēlis un novietojis tur savu mašīnu. Sūdzības iesniedzējs uzsvēra, ka Ceļu satiksmes noteikumus pārkāpis tikai tādēļ, ka nebija citas iespējas nokļūt darba vietā.

[17.2] Lietā atrodas Veselības un darbspēju ekspertīzes ārstu komisijas 1999.gada 26.aprīlī izsniegta invalīda apliecība Nr.079888, ar kuru Sūdzības iesniedzējam noteikta pirmā invaliditātes grupa *(lietas 4.lapa).* Lietā kā pierādījums atrodas arī Sūdzības iesniedzējam izsniegta invalīdu stāvvietu izmantošanas karte *(lietas 6., 7.lapa)*, kas nozīmē, ka Sūdzības iesniedzējs ir persona ar pārvietošanās traucējumiem. Līdz ar to lietā nav strīda, ka Sūdzības iesniedzējs ir invalīds.

Atbilstoši Ceļu satiksmes noteikumu 307.21.punktam ar invalīdu stāvvietu izmantošanas karti var novietot stāvēšanai automobili stāvvietā, kas apzīmēta ar 837.papildzīmi "Invalīdiem".

Pārkāpuma izdarīšanas vietā – Rīgā, */iela/* pie */adrese/*, nav paredzēta stāvvieta, kas paredzēta invalīdiem. Līdz ar to arī uz Sūdzības iesniedzēju attiecas vispārējās Ceļu satiksmes noteikumu normas – tostarp 135.6.punkta prasības.

Līdz ar to tiesai jāvērtē, vai invaliditāte ir apstāklis, kas var atbrīvot personu no administratīvās atbildības.

[17.3] LAPK 17.pants noteic, ka pie administratīvās atbildības nav saucama persona, kaut arī tā izdarījusi šajā kodeksā vai citos normatīvajos aktos, kas nosaka administratīvo atbildību par administratīvajiem pārkāpumiem, paredzētu darbību, ja tā rīkojusies galējās nepieciešamības stāvoklī, tas ir, lai novērstu briesmas, kas draud valsts vai sabiedriskajai kārtībai, īpašumam, pilsoņu tiesībām un brīvībām, noteiktajai pārvaldes kārtībai, ja šīs briesmas konkrētajos apstākļos nav bijis iespējams novērst ar citiem līdzekļiem un ja nodarītais kaitējums ir mazāks nekā novērstais.

Lietā nav strīda, ka pieteicējs nav rīkojies galējās nepieciešamības stāvoklī – transportlīdzeklis bija jānovieto stāvēšanai, lai pieteicējs nokļūtu līdz darba vietai. Tātad nekādas briesmas, kas apdraudētu valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības nepastāvēja.

Turklāt, kā tiesas sēdē apliecināja arī pieteicējs, viņš ir apzinājies, ka pārkāpj Ceļu satiksmes noteikumu prasības. Tiesas rīcībā nav arī pierādījumu, ka pieteicējs būtu vērsies Rīgas Domes Satiksmes departamentā, lūdzot rast kādu risinājumu situācijai par iespēju novietot transportlīdzekli stāvēšanai.

Izvērtējot LAPK normas, tiesa neatrod kādu citu īpašu regulējumu attiecībā uz invalīdiem, izņemot 31.panta otro daļu, saskaņā ar kuru pirmās un otrās grupas invalīdiem nevar piemērot administratīvo arestu.

Līdz ar to tiesa nekonstatē, ka invaliditāte būtu apstāklis, kas var atbrīvot personu no administratīvās atbildības.

[18] Sūdzības iesniedzējs lūdz tiesu piemērot LAPK 21.panta otro daļu un atzīt pārkāpumu par maznozīmīgu un atbrīvot viņu no administratīvās atbildības.

Lietā nav strīda, ka Sūdzības iesniedzējs ir pirmās grupas invalīds, Sūdzības iesniedzējam ir izsniegta invalīdu stāvvietu izmantošanas karte, kas apliecina to, ka viņam ir grūtības pārvietoties tālus ceļa gabalus. Tiesai nav pamata neticēt Sūdzības iesniedzējam, ka

viņš pārvietojas ar kruķiem, kamdēļ viņam ir grūtības pārvietoties pa apledojušu ceļu, bet pārkāpuma izdarīšanas vietas tuvumā nav invalīdiem paredzētu autostāvvietu. Tomēr, izvērtējot lietas materiālus kopsakarā ar procesa dalībnieku sniegtajiem paskaidrojumiem, tiesa secina, ka Sūdzības iesniedzēja izdarītais administratīvais pārkāpums konkrētajā gadījumā nav atzīstams par maznozīmīgu, līdz ar ko nav pamata Sūdzības iesniedzēja atbrīvošanai no administratīvās atbildības. Tiesas secinājumi cita starpā balstīti uz šādiem apsvērumiem.

[18.1] Saskaņā ar LAPK 21.pantu, ja izdarītais administratīvais pārkāpums ir maznozīmīgs, institūcija (amatpersona), kas pilnvarota izlemt lietu, var atbrīvot pārkāpēju no administratīvās atbildības un aprobežoties ar mutvārdu aizrādījumu.

Pārkāpuma izdarīšanas brīdi minētā panta otrā daļa noteica, ka ceļu satiksmē izdarīto administratīvo pārkāpumu var atzīt par maznozīmīgu, ja par to paredzētais naudas sods nepārsniedz desmit latus un ja šis pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai.

Tā kā LAPK 149.^{10} panta piektajā daļā ir paredzēts sods Ls 30 apmērā, pārkāpumu nevarēja atzīt par mazsvarīgu.

Ar 2009.gada 28.maija likumu „Grozījumi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā", kas stājas spēkā 2009.gada 18.jūnijā, LAPK 21.panta otrā daļa ir izteikta redakcijā, kas noteic, ka ceļu satiksmē izdarīto administratīvo pārkāpumu var atzīt par maznozīmīgu, ja par to paredzētais naudas sods nepārsniedz trīsdesmit latus un ja šis pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai.

LAPK 8.panta trešajā daļā noteikts, ka aktiem, kas mīkstina atbildību par administratīvajiem pārkāpumiem vai atbrīvo no tās, ir atpakaļejošs spēks, tas ir, tie attiecas arī uz pārkāpumiem, kas izdarīti pirms šo aktu izdošanas. Aktiem, kas nosaka vai pastiprina atbildību par administratīvajiem pārkāpumiem, atpakaļejoša spēka nav.

Līdz ar to tiesa var lemt par LAPK 21.panta piemērošanu. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments 2005. gada 4.oktobra sprieduma lietā Nr. SKA-272 8.5.punktā secināja, ka LAPK 21.pantā ar jēdzienu „institūcija (amatpersona), kas pilnvarota izlemt lietu" ir atzīstamas gan institūcijas (amatpersonas), kas pieņem sākotnējo lēmumu administratīvo pārkāpumu lietās, gan pieņem lēmumu apstrīdēšanas stadijā, gan arī tiesas.

[18.2] Ceļu satiksmes noteikumu 1.24. punkts noteic, ka krustojums ir vieta, kur krustojas, piekļaujas vai atzarojas ceļi vienā līmenī. Krustojums ir norobežots ar iedomātām līnijām, kas savieno brauktuves pretējo malu noapaļojuma sākumu.

Tiesa, izvērtējot lietā iesniegtās fotogrāfijas *(lietas 26.lapa)*, uzskata, ka vieta, kurā Sūdzības iesniedzējs ir novietojis savu automašīnu, proti, tā ir novietota stāvēšanai jau pašā krustojumā, var būtiski apdraudēt ceļu satiksmi, jo Sūdzības iesniedzēja automašīna ierobežo redzamību tiem transportlīdzekļu vadītājiem, kuriem jāveic pagrieziens no */iela/* uz */iela/* un otrādi, turklāt šādi novietots transportlīdzeklis apdraud ne tikai citus transportlīdzekļus, bet arī gājējus, īpaši mazus bērnus, kas aiz Sūdzības iesniedzēja automašīnas vispār nav redzami.

LAPK 21.panta piemērošanas viens no priekšnosacījumiem ir tas, ka attiecīgais pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai.

CSN 135.6. punktā ietvertās tiesību normas (aizliegts apstāties un stāvēt brauktuvju krustošanās vietā) viens no mērķiem ir tieši nodrošināt transportlīdzekļu vadītājiem krustojumu pārredzamību, lai paaugstinātu satiksmes drošību krustojumos. Līdz ar to tiesa secina, ka Sūdzības iesniedzēja pārkāpums pēc sava rakstura ir radījis tiešus draudus ceļu satiksmes drošībai, apdraudot citus ceļu satiksmes dalībniekus. Lai gan šīs Sūdzības iesniedzēja rīcības rezultātā tiešas negatīvas sekas nav tikušas konstatētas, Sūdzības iesniedzēja rīcība šādas sekas varēja radīt.

Ievērojot minēto, tiesa uzskata, ka konkrētajā gadījumā Sūdzības iesniedzējs nav atbrīvojams no administratīvās atbildības izdarītā pārkāpuma maznozīmīguma dēļ.

[19] Tiesa konstatē, ka konkrētajā gadījumā piemērotā tiesību norma – LAPK 149.[10]panta piektās daļas norma ir imperatīva tiesību norma, saskaņā ar kuru amatpersonai nav piešķirta rīcības brīvība lemt par konkrēta lēmuma par naudas soda 30 latu apmērā piemērošanu, ja tiek konstatēts, ka persona ir pārkāpusi transportlīdzekļa stāvēšanas noteikumus.

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments ir norādījis, ja likumdevējs ir pieņēmis imperatīvu normu, saskaņā ar kuru ir izdodams obligātais administratīvais akts, tad likumdevējs jau sākotnēji ir izvērtējis sabiedrības un atsevišķas personas tiesiskās intereses, kā rezultātā pieņemta norma, kas noteic, ka, pastāvot konkrētiem faktiskajiem apstākļiem, izdodams obligātais administratīvais akts, kas nav saistīts ar īpašu tā izdošanas vai satura lietderības apsvērumu izvērtēšanu *(skat.: 2004.gada 9.marta spriedumu lietā Nr. SKA-10, skat. arī 2004.gada 19.oktobra spriedumu lietā Nr. SKA-176)*.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka Policijai, konstatējot, ka ir izdarīts Ceļu satiksmes noteikumu 135.6.punkta pārkāpums, par ko ir paredzēta administratīvā atbildība saskaņā ar LAPK 149.[10]panta piektās daļas 8.punktu, bija jāizdod administratīvs akts par pieteicēja saukšanu pie administratīvās atbildības.

[20] Saskaņā ar LAPK 32. panta pirmo un otro daļu sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem. Uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

LAPK 149[10]. panta piektās daļas 8. punkta sankcijā (redakcijā, kas bija pārkāpuma izdarīšanas brīdī) bija paredzēts, ka par šī pārkāpuma izdarīšanu uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam trīsdesmit latu apmērā.

Sūdzības iesniedzējam par izdarīto pārkāpumu ir piemērots naudas sods Ls 30 apmērā, proti, sankcijā paredzētais sods.

Lai gan no lietas materiāliem izriet, ka Policija atbildību pastiprinošus apstākļus nav konstatējusi, tomēr tiesa konstatē apstākļus, kas pēc tiesas ieskatiem, norāda uz Sūdzības iesniedzēja apzinātu rīcību ignorējot tiesību normas. Proti, pēc Tiesu informatīvās sistēmas datiem Administratīvās rajona tiesas lietvedībā atrodas deviņas administratīvo pārkāpumu lietas, kas 2009. gadā ierosinātas sakarā ar Sūdzības iesniedzēja saukšanu pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 149.[10]pantu, proti, par dažādiem transportlīdzekļu novietošanas stāvēšanai pārkāpumiem. Vairākas no šīm lietām ir ierosinātas par to, ka Sūdzības iesniedzējs transporta līdzekli *Mazda* ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/* ir novietojis stāvēšanai tieši Rīgā, pie */adrese/* faktiski vienā un tajā pašā vietā, kur to liedz novietot CSN (skat. lietas Nr.A420313610, A420313010, A420312610 u.c.). Tādējādi, tiesa konstatē, ka Sūdzības iesniedzējs, vairākkārtīgi novietojot savu automašīnu vienā un tajā pašā vietā, ir apzināti pārkāpis CSN. Turklāt tiesa konstatē, ka jau pirms 2009.gada 12.februāra, proti, 2009.gada 28.janvārī Sūdzības iesniedzējs ir izdarījis līdzīgu administratīvo pārkāpumu – Sūdzības iesniedzēja transporta līdzeklis *Mazda,* ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/* ir ticis novietots stāvēšanai */adrese/* uz ietves, tādējādi pārkāpjot Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" 135.9.apakšpunkta prasības, par ko Sūdzības iesniedzējs ir saukts pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 149.[10]panta ceturtās daļas 5.punktu. Administratīvā rajona tiesa ar 2010.gada 28.septembra spriedumu lietā Nr.A42717809 A02989-10/10 ir atzinusi Sūdzības iesniedzēju par vainīgu minētā pārkāpuma izdarīšanā, bet uzskatot pārkāpumu par maznozīmīgu, pamatojoties uz LAPK 21. pantā noteikto, ir atbrīvojusi Sūdzības iesniedzēju no administratīvās atbildības.

Līdz ar to tiesa konstatē atbildību pastiprinošus apstākļus, proti, Sūdzības iesniedzējs jau pirms 2009.gada 12.februāra ir izdarījis līdzīgu pārkāpumu ceļu satiksmē.

[21] Pamatojoties uz iepriekš minēto, tiesa uzskata, ka Sūdzības iesniedzējs pamatoti ir saukts pie administratīvās atbildības un sodīts par LAPK 149^{10}. panta piektās daļas 8. punkta pārkāpumu, kā arī Lēmums par apstrīdēto administratīvo aktu ir pieņemts ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus un atbilst materiālo tiesību normām. Tādējādi tiesa uzskata, ka pārsūdzētais Lēmums atstājams spēkā negrozīts un Sūdzības iesniedzēja sūdzība ir noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286. panta pirmās daļas 1. punktu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

atstāt spēkā negrozītu Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2009.gada 23.marta lēmumu Nr.D57/1-25/14 „Par *V.V.* iesniegumu", bet *V.V.* sūdzību **noraidīt**.

Tiesas spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Spriedums sastādīts 2010.gada 27.oktobrī.

Tiesnesis /paraksts/ Dz.Melbārdis

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas
tiesnesis _____ Dz.Melbārdis
Rīgā, 2010.gada 27.oktobrī